

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀσπιδίων..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

« Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε
καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νό-
μον τοῦ Χριστοῦ. » (Γαλ. 5'. 2).

Ὁ Θεὸς πλάσας τὸν ἄνθρωπον ταυτοχρόνως ἔθηκε δι' αὐτὸν ἠθικούς τε καὶ φυσικούς νόμους, οἳ ὅλως ὑπακούων ἡδύνατο μόνον νὰ εὐδαιμονῇ. Ἀλλὰ φεῦ! καίτοι τοιαύτη φαίνεται δημιουργηθεῖσα ἡ τῶν ἀνθρώπων κοινωνία, ὅμως, καθὼς οἱ πίνοντες πάλαι ποτὲ τὸ ὕδωρ τῆς λήθης, οὕτω καὶ οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπλώσαντες τὰς χεῖρας, ἔφαγον ἀπὸ τοῦ ἀπηγορευμένου αὐτοῖς καρπού, ἐλησμώνησαν τοὺς διὰ τὴν εὐμερίαν αὐτῶν τεθέντας ὑπὸ τοῦ Πλάστου προειρημένους νόμους, καὶ οὕτω οὐ μόνον ἀπενάρκωσαν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς νάρκην ἐπέβαλον τοὺς δυστυχεῖς ἀπογόνους των, πρὸς δὲ καὶ εἰς ἄγνοιαν τῶν σχέσεων καὶ τῶν ἐκ τούτων προκυπόντων καθηκόντων, ἅπερ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔχομεν.

Τούτου ἕνεκα εὐρισκόμεθα οὐχί εἰς εὐδαιμόνα θέσιν, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς εἰς εὐάρεστον κατάστασιν. Διὰ τοῦτο κατοικοῦμεν ὑπὸ σκίτος καὶ σικίν θανάτου, καίπερ ἐν μέσῳ πληθούσης ἀνθρώπων πόλεως διαμένοντες, ὅμως πλείστον ὁμοιάζομεν μονήρει ὀδοιπόρῳ ὑπὸ ζοφερὰν καὶ ἀτέληνον νύκτα βαδίζοντι ἐντὸς συσκίου δάσους, ὅπου ἀπαισίως μεταξὺ τῶν δένδρων σπινθηρίζουσι μόνον τὰ ὄμματα τῶν γλαυκῶν καὶ λύκων φρίκην ἐμποιοῦντα τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἀπολέσαντες τὴν γνώσιν τῆς ἀληθοῦς σχέσεώς μας, καὶ νομίσαντες ὅτι ἄτομα μόνον ὑπάρχομεν ἄτχιστα παντελῶς πρὸς ἀλληλα ὑπὸ ἰδιοτελείας ὠθοῦμενοι πλησιάζομεν ἀλλήλους, ὅπως παρ' ἀλλήλων ὠρεληθῶμεν καὶ τὰς περιπετείας τῶν ἄλλων ὡς μέσσα πρὸς ἀτομικὴν εὐτυχίαν μεταχειρισθῶμεν.

Ἄλλ' ἐνῷ ἡ ἀνθρωπότης εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην οἰκτρὰν κατάστασιν καὶ ἀναξίαν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς καὶ ὑπὸ δεινῆς ἑμαστίζετο κακοδαιμονίας, ὁμοιάζουσα μὲ ὠρανόφωρον νεφελώδη, γῆν πενθοῦσαν, φύσιν

ἀγωνιώσαν, καθὼς πολλάκις συμβαίνει, ὅταν ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν ἥλιος μεγάλῳ πρεπῶς κλινοῦμενος δύτη, πᾶσα ἢ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ζῶη νεκροῦται καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ οἱ οὕτω ὑπερηφάνως βηματίζοντες εἰς μηδὲν μεταβαλλόμεθα· καὶ λέγω, ἐνῷ οὕτω κακῶς διετέλει ἡ ἀνθρωπίνη κοινότης, ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἀνθρώπος Ἰησοῦς σαρκοφόρος παραγίγεται ὑπὸ τῆς ἀγάπης τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα νικῶμενος, ἀπλῶναι τὰς αὐτοῦ παλάμας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ἀπεριγράπτων ὀδύων κλίνει τὴν ἀκωνοστόλιστον αὐτοῦ κεφαλὴν, παραδίδει τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξελίκεται τὴν περιβρισθεῖσαν θείαν δικαιοσύνην, καταπέμπει τὸ πανάγιον Πνεῦμα ἀρωγὸν τοῖς πιστοῖς καὶ δι' αὐτοῦ ἀναζωοπυρεῖ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὰς χαλαρωθεῖσας καὶ ἐξαμβλυθηθεῖσας δυνάμεις αὐτῶν πρὸς πραγματοποίησιν τῶν καθηκόντων, ἅπερ ἕκαστος ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν τοὺς ὁμοίους αὐτοῦ καὶ ἐν γένει πρὸς τὸν περιβάλλοντα αὐτὸν κόσμον· ὥστε θαρραλέως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ τοιαύτη κοινωνία ὁμοιάζει μὲ φυτῶρειον, οὗτινος αἱ μὲν ρίζαι εἶνε προωρισμέναι νὰ χάνονται εἰς τὴν γῆν, ἡ δὲ κορυφή, δηλονότι τὸ πνεῦμα, νὰ ὑψοῦται πρὸς τοὺς ἀστέρας καὶ βυθίζομένη εἰς τὸ ἀχανές τῶν οὐρανῶν νὰ φθάνη τελειοποιημένη μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ ὑψίστου. Καὶ μάλιστα ἀπὸ ἡ κοινωνία ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐνὸργανον ἐπλάσθη σῶμα ὑπὸ τοῦ πανσόφου Θεοῦ, ὅπερ ἐπαξίως τῶν λογικῶν μελῶν του, δύναται νὰ ὑπάρχη νὰ ζῇ καὶ νὰ εὐδαιμονῇ διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν ἐνεργειῶν ὅλων τῶν ἀποτελούντων τὸ σῶμα τῆς κοινωνίας· μελῶν, ὧν ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς, ἅρα εἶναι ἀνάγκη, ἵνα ἕκαστον μέλος προσφέρῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐνεργείας, ὁ μὲν ἐνεργῶν ὡς ἡ χεὶρ, ὁ δὲ ὡς ὁ ποὺς καὶ ἄλλος ὡς ὁ ἐγκέφαλος καὶ καθεξῆς, χωρὶς οὐδὲν μέλος νὰ περιφρονῇ τὸ ἕτερον, καθὼς καὶ αἱ χεῖρες δὲν καταφρονοῦσι τοὺς πόδας διότι περιπατοῦσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ὑποστέπουσιν τὰς χεῖρας διότι ἐργάζονται. Ἡ-

θυμῶν πικραίνεις τὰς ἡμέρας μας. Οὐχί, οὐχί, αἱ ἱεραὶ σου ἀγαθότητες δὲν θὰ ἐξυμνηθῶσιν ἐν τῇ φρίκῃ τῶν ἐπισημείων μνημείων μας· ὁ θάνατος τυφλὸς καὶ ἄφωνος ὢν, δὲν θὰ γαίη ἑρμηνευτὴς τῶν ἱερῶν σου ἐντολῶν· ἀδιότι ὁ τάφος δὲν θέλει σὲ ὑμνήσει· ὁ θάνατος δὲν θέλει σὲ δοξολογήσει· οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸν τάφον δὲν θέλουσιν ἐλπίζει ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου* (Ἠσαίας λ', 48). Ἄλλ' ὅσοι ἐκ τῆς ἀ-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄.

Ἀυτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας.

Ὁ νέος αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας ἐγεννήθη τῇ 10 Μαρτίου 1845 δευτερότοκος υἱὸς τοῦ δολοφονηθέντος Τσαρου, ἐγένετο δὲ διάδοχος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρεσβυτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Νικολάου, ἐν Νικκίᾳ τὸν Ἀπρίλιον 1865, τὸν δὲ Νοέμβριον τοῦ ἐπιόντος ἔτους

Ἀλέξανδρος Γ΄. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας.

πειλῆς σου, ὡς ἐγώ, διέφυγον, οὗτοι θὰ διηγηθῶσιν εἰς τὴν φυλὴν τῶν οὐρανίων σου ἀληθείας. Πορεύσομαι, Κύριε, εἰς τὸν νῆδόν σου, ζωογονήσω διὰ τῶν παραδειγμάτων μου τοὺς μᾶλλον ἀδιαφόρους θνητοὺς, καὶ προσφέρω σοὶ τὸν σεβασμὸν μου, δίδω αὐτοῖς τὴν μόνην χρῆσιν τῶν φώτων, ἅπερ ἐπιδιδυλεύεις ἡμῖν.

ἐνυμνεῖται τὴν μνηστὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του Μαρίας Δάγμαρ, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, νῦν δὲ μνηστὴν, μετὰ τὴν παρ' αὐτῆς παραδοχὴν τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος, ὡς Μαρία Θεοδωρόβνα. Πρὸ τινων ἐτῶν ὁ τότε διάδοχος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐμπορούμενος ὑπὸ ἄκρων φιλελευθέρων ἰδεῶν καὶ ὡς ἔχων στενοτέρας ἢ ὅσων ὁ πατὴρ του ἐπεδοκίμαζε σχέσεις μετὰ τῶν μυστικῶν ἐταιριῶν τῶν Πανσλαβιστῶν· ἐνθ' ἡ πρόδηλος αὐτοῦ ἀπέχθεια πρὸς πᾶν ὅ,τι ἴτο γερμα-

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΒΟΔΟΜΒΟΣ

Πρὸ τῆς 15ης ἑκατονταετηρίδος οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν ἐπελαγοδρόμου, εἰμὴ εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ εἰς τὴν

νικὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ τὴν σαρκαστικὴν παρατήρησιν ὅτι οἱ νεαροὶ πρίγκιπες πολλὰκις πράττουσι καὶ λέγουσι πράγματα τὰ ὅποια, ὅπου γίνονται βασιλεῖς, εὐρίσκουσι καλὸν νὰ λησμονῶ-

Μαρία Θεοδωρόβνα (Δάγμαρ) Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσίας.

σιν. Ὁ καιρὸς θέλει δείξει ὅποια ἔσται ἡ πορεία τοῦ νέου τῆς Ῥωσίας δυνάτου.

Βαλτικῆν, τὸν δὲ Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν δὲν ἐγνώριζον εἰμὴ ἐξ ὀνόματος, καὶ τῆς Ἀτλαντικῆς παρελέγοντο ἀπλῶς τὰ παράλια, διότι ἡ ναυτικὴ πυξὶς δὲν

ρητε, ὦ, πόσον σὰς ἀγαπῶ. — Ἴδου, φίλος γλυκύς, τὸν ὅποιον θέλεις. Πῶς ἔχει ἡ ὑγίεια σὰς; — Ἀξιόλογα κύριέ μου! μεγάλως μὲ εὐηργετήσατε. Τώρα ἡ οικογένειά μου πρέφεται καλῶς, ἐνδύεται καὶ ἡ περιουσία μου ἀφθάνεται ὁσημέραι. — Εἶμαι πολὺ πρῶτον μὸς, φίλε μου, ἀλλὰ τί ἐπιθυμοῦς ἀκόμη; εἰπέ το εἰς ἐμέ. — Κύριέ μου, ἐπιθυμῶ νὰ γείνω δικαστῆς τῆς πόλεώς μου. — Μολὺ καλὰ ἀπεκριθῆ ἡ φωνή, θὰ γείνης ἐντὸς 40 ἡμερῶν. — ὦ! σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπατέ μου κύριε, εἶσθε ὁ βασιλεὺς τῶν προστατῶν.

Τοῦ δευτέρου ἔτους λήξαντος, ὁ προστατευόμενος τοῦ Μερλίν, ἦλθεν εἰς τὸ δάσος μὲ τὸ νέον ἔνδυμα τοῦ δικαστοῦ. — Κύριε Μερλίν, ἐφώνησεν, ἔλθετε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε. — Ἴδου, ὁ φίλος τὸν ὅποιον ζητεῖς. — Μίαν νέαν χάριν σὰς παρακαλῶ· ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεώς μας ἀπέθανε προχθές· εἶνε δυνατόν ὁ υἱός μου διὰ τῆς προστασίας σὰς νὰ τὸν διαδεχθῆ; — Ἀφεύκτως, εἶπεν ὁ Μερλίν θὰ γείνη ἐντὸς 20 ἡμερῶν.

Τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν ἐγένειεν ὁ υἱός του ἐπίσκοπος. Ἄλλ' ὁ ξυλοτόμος δὲν ἦτο ἀκόμη εὐχαριστημένος. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ τρίτου ἔτους ἦλθε πάλιν πρὸς τὸν προστατὴν του. — Μερλίν τῷ εἶπε, κάμε μου μίαν χάριν. — Ποίαν; εἶπεν ἡ φωνή. — Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῆ ἡ θυγάτηρ μου τὸν ἀρχιδικαστὴν. — Μάλιστα, εἶπεν ὁ Μερλίν, θὰ γείνη ὁ γάμος ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν. Τὸ πρᾶγμα ἐγένειεν ὅπως τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Μερλίν. Τότε ὁ ξυλοτόμος, νομίζων πλέον ὅτι ἐξησφαλίσθη, ὠμίλησεν οὕτω πρὸς τὴν γυναῖκά του: — Διατί νὰ πηγαίνω τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ δάσος; νὰ ὁμιλῶ εἰς τὴν φωνήν, νῦν ἄτε ἔχω σχηματιστὴν περιουσίαν, ἔχω ἀποκτήσῃ χρήματα, τιμὰς, κτήματα καὶ φίλους. — Πρέπει νὰ μεταβῆς εἰς τὸ δάσος διὰ τελευταίαν φοράν, τῷ λέγει ἡ σύζυγός του, πρέπει νὰ λάβῃς εὐγενῶς τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὴν φωνὴν καὶ νὰ τῇ ἀναγγείλῃς ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανιθῆς.

Ὁ ξυλοτόμος ἰκπεύσας, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τεσσάρων στρατιωτῶν ἤρχισε δὲ φωνάζων: Μερλίν, Μερλίν. — Τὸν ἀχάριστον! ἐτόλμησε ν' ἀποκαλέσῃ τὸν εὐεργέτην του Μερλίν! Χαῖρε, λέγει, Μερλίν· χαῖρε! δὲν σὰς ἔχω πλέον ἀνάγκην, εἰμὶ ἤδη πλούσιος. Ὁ Μερλίν τῷ ἀπεκρίθη: ἐλησμώνησας λοιπὸν τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤρχετο εἰς τὸ δάσος μὲ τὸν δνον ἐμπρὸς σου καὶ καθ' ὃν δὲν ἐκέρδιζες; εἰμὲ δώδεκα σολδία καθ' ἡμέραν; Τὸ πρῶτον μὲν μὲ ἐνέπλησας περιποιήσεων καὶ ἀπεκάλεσάς με Κύριόν σου. Τὸ δεύτερον, ὀλιγώτερον περιποιητικὸς μὲ ἀπεκάλεσας μόνον Κύριον. Τὸ τρίτον μὲ ἀνόμισσας ἀπλῶς Μερλίν. Καὶ τώρα ἰδοὺ μὲ ἀποκαλεῖς Μερλίν... Ἐ! καλὰ σοὶ τὸ λέγω εἰλικρινῶς ἴσο πτωχός, θὰ γείνης πτωχός ἐκ νέου! ... Ὁ βαθύπλουτος ἤρχισε νὰ γελάει δι' ἐκεῖνο ὅπερ ἡ φωνὴ ἔλεγε. Δὲν ἐπίστευσεν ἐξ ἐκείνων οὐδὲ λέξιν καὶ ἐπέστρεψεν οἰκαδὲ. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἐπίσκοπος υἱός του καθρέθη ἡ κόρη του ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχιδικαστοῦ ἀπέθανε. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καλοῦ ἡ οἰκία του ἐκάη καὶ κατεστράφη ὁλόκληρος ἡ περιουσία αὐτοῦ.

Ἄλλοίμονον! λέγει ὁ ξυλοτόμος, ἔλασα τὰ πάντα χρήματα, κτήματα, οἰκίαν καὶ τέα αἰμοῦ προτέτι! διατί δὲν ἐπίστευσα τὸν Μερλίν; Δὲν εἶνε πλέον καιρὸς θάλω νὰ ἀποθάνω! ἐάν τοῦλάχιστον μοὶ ἔξη ὁ δόλος. Ἐνόμισεν ἐαυτὸν εὐτυχῆ, διότι εὗρεν μίαν νέαν ἡμίονον τὴν τῷ ἔδωκαν χάριν ἐλεημοσύνης. Ἐπανάλαβε τὸ κλαδευτήριον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπανήρχισε συνδέειν φορτία ξύλων. Ἄλλὰ δὲν ἔκουσε πλέον τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦ Μερλίν. I. N. E.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 236,500 ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ὑπῆρχον ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς Ἀγγλίας. 15,225,000 τραπεζογραμμάτια τῆς τραπέζης ταύτης ἀντικατεστάθησαν διὰ νέων ἀντιπροσωπεύοντα ἀξίαν 338,000,000 λ. στερ.

* * Παρισινή τις ἐφημερίς νεωστὶ ἐκδοθεῖσα, προσφέρει ἐπὶ στρέμματα γῆς ἐν Ἀλγερῇ εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητήν.

* * Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τῆς Τεργέστης ἀνέρχονται εἰς 141,333, ἤτοι ἐπῆλθεν αὐξήσις 18,215 κατοίκων ἀπὸ τοῦ 1869.

* * Ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου (ν. ἡμέρ.) διέπλευσαν τὴν διώρυγα Σουέξ (Ἀσσουάν) 114 πλοῖα τελέσαντα διαπύρια 2,069,479 φράγ.

* * Ἀναμένεται προσεχῶς εἰς Μεσολόγγιον τὸ παραγελθὲν ἐπίστρωμα τῆς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ Ἀχελώου, δι' ὅπερ ἐδαπανήθησαν 200,000 δραχ.

* * Τὸ πτώμα τοῦ δολοφονηθέντος αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου Β'. ἐφωτογραφήθη ὑπὸ τοῦ περιήμου ἀνατόμου Γρούδερ. Τὴν ἀριστεράν, κνήμην ὅλως συντετριμμένην, ἀντικατέστησαν διὰ τεχνιτῆς κνήμης.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 4 ἀριθ. Γρίφου.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἀτυχεῖς εἰσίν.

* Ἐλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Γεώργιος Ι. Ρούσσος, Χ. Βουζίκης, Γεώργ. Χέλμης, Α. Μπασίλης (Ἀθηνοῦ), Θεοδώρα Ι. Ζυμβρακάκη, Αἰκατερίνη Γ. Παῖζη (Πειραιῶς), Α. Σ. Σωτηριάδης (Ναύπλιον), Ζῶης Μ. Παπαθανασίου (Πύργου).

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'.

Εἶμαι δένδρον, τ' ὄνομά μου ἀθωότητα ἐμφαίνει,
Καὶ τὰ φύλλα, καὶ τὰ ἄνθη μὲ στολίζουσιν ἡμοῦ.
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς, ἀπεχθές κατὶ σοὶ μένει,
Ἐχὼν ὄνομα ἀλλοῖον, καὶ ἀντίστροφον ἐμοῦ. I. Δ. Ζ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΖΩΓΡΑΦΟΙ, μυθιστόρημα πρωτότυπον συγχοῦρον ἐποχῆς, ὑπὸ Δημ. Θ. Γαβαλλᾶ, ἐν Ἀθήναις 1881. Εἰρίσκεται παρὰ τῇ Ἐμπορικῇ Λέσχῃ (πρώην Χρηματιστήριον) ἀπέναντι τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος καὶ τιμᾶται 2 νέων δραχμῶν.

ΒΑΦΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ. — Νεώτατον εἶδος Ἀμερικανικῆς βαφῆς ἐκομίσθη κατ' εὐθείαν ἐξ Ἀμερικῆς καὶ πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βουλῆς ἀριθ. 29 Τυπογραφεῖον τῆς Ἀθηναϊκῆς.

Ἄνευ τῆς διὰ ψήκτρας προεπιβῆς (χωρὶς βοήθησιν) καὶ δι' ἀπλῆς ἐπαλειψῆς μὲ σπόγγον ἐν ἐκάστῳ δοχείῳ περιεχόμενον, ΑΥΤΟΣΤΗΜΕΙ τὰ ὑποδήματα στιλβούνται. Τιμὴ ἐκάστης φιάλης λεπτὰ 80.